

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΛΛΑΣΣΩΝΟΣ

Κυριακή 10 Μαΐου 2026 - Τῆς Σαμαρείτιδος (Ἰωάν. δ' 5-42)

Στό σημερινό ἱερό εὐαγγέλιο ἀκούσαμε τόν περίφημο διάλογο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πού εἶχε μέ μία γυναίκα Σαμαρείτιδα. Ὁ διάλογος αὐτός χρονικά ἔγινε, μετά τήν φυλάκιση τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, στήν ἀρχή τῆς τριετοῦς δράσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀπό τό πλουσιώτατο περιεχόμενο τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, θά σταθοῦμε στήν θαυμάσια καί συγκλονιστική ἀποκάλυψη πού ἔκανε ὁ Ἰησοῦς, στήν συνομιλία πού εἶχε μέ τήν Σαμαρείτιδα γυναίκα. Ἡ ἀποκάλυψη αὐτή ἀφορᾷ τόν ἀληθινό τρόπο τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ. Τήν Σαμαρείτιδα γυναίκα, ὅσο ἀμαρτωλή κι' ἄν εἶναι, δέν παύει νά τήν ἀπασχολεῖ τό θέμα τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ. «**Ποῦ πρέπει νά λατρεύεται ὁ Θεός, στό ὄρος Γαριζίν ἢ στά Ἱεροσόλυμα;**» Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, μέ ἀφορμή τήν ἐρώτηση τῆς Σαμαρείτιδας, ἀποκαλύπτει πώς ὁ Θεός δέν εἶναι οὔτε «ἐδῶ» οὔτε «ἐκεῖ». Γιατί εἶναι παντοῦ καί μέσα μας. Ὁ Θεός εἶναι Πνεῦμα καί τό πνεῦμα «**ὅπου θέλει πνεῖ**» πνέει δηλαδή ὅπου θέλει, πνέει παντοῦ καί δέν δεσμεύεται ἀπό τόν χῶρο καί τόν χρόνο. «**Ὁ Θεός εἶναι Πνεῦμα καί ὅσοι Τόν λατρεύουν, πρέπει νά Τόν λατρεύουν πνευματικά καί ἀληθινά**».

Ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ, ἀπασχολεῖ κάθε ἄνθρωπο, κάθε ἐποχῆς, ἀνεξαρτήτου φυλῆς καί γένους. Γιά τόν λόγο αὐτό ὁ ἄνθρωπος, εἴτε κατοικεῖ στίς πολιτισμένες χῶρες, εἴτε στίς ἄγριες φυλές, αἰσθάνεται τήν ἀνάγκη νά στήσει βωμούς, νά χτίσει θυσιαστήρια, νά λατρεύσει τό θεῖον. Πουθενά πάνω στήν γῆ δέν βρέθηκε ποτέ λαός χωρίς βωμούς καί θυσιαστήρια. Ἡ ἐκδήλωση λατρείας τοῦ Θεοῦ, ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητη ἱστορική ἀλήθεια, πού ἀποδεικνύει ὅτι ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ, ἀποτελεῖ βιολογική ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου.

Πολλοί λαοί, ἔχοντας χάσει τήν ἀληθινή ἔννοια περί τοῦ Θεοῦ, περιέπεσαν στήν λατρεία τῶν εἰδώλων καί λάτρευσαν ἀντί τόν Κτίστη, τήν κτίση. Πολλοί λατρεύουν τόν ἥλιο, τήν σελήνη, τά βουνά, τά ζῶα, θεοποιοῦν πρόσωπα, πλάθουν μυθικούς Θεούς στίς κορυφές τοῦ Ὀλύμπου, ἐνῶ στίς ἡμέρες μας, ὁ ἄνθρωπος ἔχοντας χάσει

παντελῶς τόν πνευματικό του προσανατολισμό, αντικατέστησε τήν λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ μέ ὑποκατάστατα.

Σ' αὐτήν τήν κατάσταση ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς καί ἀπαντᾷ στήν ἀντίληψη πού εἶχαν οἱ ἀρχαῖοι ἄνθρωποι γιά τόν Θεό. Σέ ἀντίθεση μέ τήν ὑλοκρατική, ἀνθρωπομορφική ἢ ζωομορφική ἀντίληψη γιά τόν Θεό, μᾶς φανέρωσε πώς ὁ Θεός εἶναι ἄϋλη ὑπαρξη, μᾶς ἀπεκάλυψε καί δίδαξε, ποιά πρέπει νά εἶναι ἡ πραγματική καί ἀληθινή λατρεία.

Ἀληθινή λατρεία εἶναι ἡ καρδιακή ἀγάπη μας πρὸς τόν Θεό καί ἡ ρύθμιση τῆς ζωῆς μας σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἡ ὀλόψυχη ἀφοσίωσή μας στόν Θεό καί ἡ προσπάθεια νά ἀντιγράψουμε στήν δική μας ζωή, τήν ζωή τοῦ Χριστοῦ. Ἡ λογική λατρεία, ὅπως γράφει καί ὁ Μέγας Βασίλειος στήν θεία λειτουργία του, προσφέρεται «**ἐν καρδίᾳ συντετριμμένη καί πνεύματι ταπεινώσεως**», ἀναφερόμενος κυρίως στό ἦθος τοῦ ἀνθρώπου, τό ὁποῖο πηγάζει ἀπό τό ὀρθό δόγμα. Μόνο αὐτή ἡ λατρεία ἀνυψώνει τόν ἄνθρωπο σέ ἀνώτερα πνευματικά ἐπίπεδα, καθαρίζει καί τελειοποιεῖ τόν ἄνθρωπο, τόν ἀναγεννᾷ καί τοῦ παρέχει τήν ἐλπίδα τῆς αἰωνίου ζωῆς. Ὁ Χριστός μέ τόν λόγο Του, τήν ζωή, τό ἔργο, τόν θάνατο καί τήν ἀνάστασή Του, ἔδωσε στόν ἄνθρωπο τήν δυνατότητα νά δεῖ, νά ἀκούσει, νά ψηλαφίσει καί νά προσεγγίσει τόν ἀόρατο καί ἀπρόσιτο Θεό. Γιατί ὁ Χριστός εἶναι ὁ Θεός, πού ἔγινε ἄνθρωπος. Στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ φανερώθηκε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο.

Αὐτόν τόν ζωντανό καί ἀληθινό Θεό καλούμαστε νά γνωρίσουμε. Στήν προσωπική αὐτή γνωριμία μέ τόν Θεό θά μᾶς βοηθήσει ἡ «**ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ**» λατρεία Του. Σέ μία ἐποχή νεοειδωλολατρίας καί ἀθεΐας, οἱ χριστιανοί καλοῦνται νά γίνουν ἀληθinoί προσκυνητές τοῦ μοναδικοῦ καί ἀληθινοῦ Θεοῦ, πού μᾶς ἀποκάλυψε ὁ Θεάνθρωπος Κύριος.

Ἀμήν.